

45.

I. N. S. S. T.

DISPUTATIO POLITICA
De
NOBILITATE,
Quam

*Ex Amplissima Facult. PHILOSOPHICÆ
suffragio & indultu*

In Illustri Musarum Lyceo
Aboënsi,

PRÆSIDE

Clarissimo VIRO,

DANIELE ACHRELIO,
Eloq. Profefs. Regio Celeberrimo.

Pro Gradu Magisterii

*Ejusq; honoribus & Privilegiis ritè
obtinendis*

In Doctorum spectabili confessu publicè venti-
landam modestè exhibet

PETRUS S. JOHANNES
Wermelandus.

*Ad diem 15. Julij 1685. in Auditorio superiori
& maximo.*

Excusa à JOHANNE Winter/ S. R. Mitis /
in Finlandiâ Typographo.

Speḗtabili Dignitate Politiffime,

Dn. CAROLE

WILHELM/

Nutritie Muniffice;

Officinarum ferrariarum, quæ in agro sunt
Nylandico, Sagerwifz & Willnds Director
prudentiſſime; Fautor & benefactor
ſincerè honorande!

Erè *Nobilem* quæro, cui hæc line-
olas, veram laudibus extollentes
& fictitiam damnantes Nobilita-
tem, ſummâ licet feſtinatione à me
exaratas, in manus ex ſincero tra-
dam affectu; dicat vero quis *me raram in ſylvis
hic quærare avem*: eſto! Nullus tamen ager tam
incultus & proſus ſterilis eſt, qui non virtuoſos in-
ter vitioſos, ferat, alat, & habeat, quibus *virtus*
decus illud veræ Nobilitatis maximè ſempèr eſt
cordi; Non me erraſſe exiſtimo, ſi tibi, Speḗtatiſſi-
me Dn. WILHELM/ Nutritie jàm per ſpati-
um Quadriennii pl. honorande, hunc qualemcun-
que *Nobilitatis* donavero diſcurſum, in Signum a-
nimi grati pro egregiis in me ſæpius collatis bene-
ficiis; Boni itaque conſulas quæſo exiguum hoc
munus, & in poſterum favere ne dedignere Tibi ad
quævis officia.

Scribebam in meo Mu-
ſeo II. Julii 1685.

paratiſſimo

P. S. Vogelberg.

Ad

Doctrina virtutumq; Laudibus conspicuum
Philosophia CANDIDATUM

Dn. PETRUM JOSEPHUM
Wermelandum,

Pro Gradu in eâdem Facultate disputa-
turum, amicum dilectum & honoratum:

Dventâsse hyemem fringilla
renunciat avis,

Ad nos vere novo garrula
hirundo redit,

Indicat æstatem sese expectare cuculus:

Autumno est tantùm cernere ficedulas.

Auceps hic noster capit omni tempore
cygnos

Dulcisonos cantu sed meliore suo.

L. M^g

ENEVALD. SVEN. Q. G. A.

S. S. Theol. Doct., hodiè Acad. Rect.

Ad

Ad VIAM

Juvenem Pereximiam,

Dn. PETRUM JOHANNESBERG

Wermelandiæ Suecum

De NOBILITATE pro summis in Philo-
sophia honoribus merito obtinendis Nobilissimè
differentem, Amicum honoratissimum.

Nobilitas quosvis extollit; si mo-
dò vera est,
Sed si non vera, est rancida no-
bilitas;

Nobilitas vera est, pietas, iustitia sancta,

Nam Fastus, Astus Nobilitate nocet,

Nobilitas studijs paratur ordine justo

Nobilitas etiam est, Martis & Artisopus,

Nobilitate nocet vitij qui servit abundè

Nec genus aut proavi Nobilitare queant:

De tantis doctè cum differis optime PETRE

JOHANNESBERG/ meritâ Nobilitate

nites.

L. Mg.

ANDREAS PETRÆUS.

S. S. Theol. Prof.

In Virum,

Virtute ac Eruditione Pereximium,

Dn. PETRUM FOGELBERG
Wermelandum,

Philosophiæ CANDIDATUM, pro Magisterii
honoribus solertè de NOBILITATE disceptan-
tem, Hendecasyllabum.

Omen Nobile privilegiorum,

*Prisca insignia jactitans avo-
rum,*

Commonstrans galeas imaginesque

Miras, artificii manu superbas

Imbutas vario satis colore,

Mentes ut stupeant magis videntur;

Fundum Nobilitatis inde vera

Nullum possidet inde certiores,

Ni virtutis apex coruscet inter

Fama encomia fortium virorum,

Atque heïca gesta lectitentur

Ex annalibus ominosa priscis,

FOGELBERGIUS hac legenda prodit

Chartis artificii manu exaratis

Dis-

*Dispellens nebulas tenebricosas
Hâc in comitior institutione,
Fundamenta igitur decentiora,
Vera Nobilitatis ille censens,
Nomen Nobile concipit Magistri,
Fundo quod sapientia recumbit,
Clarum Nobilitatis exhibetque
Fructum, nomina posteaque vita
Æternalia fert capitq; clara.*

L. m^q; scripsit
PETRUS LAURBECCHIUS.

PRÆ-

PRÆLUDIUM:

Nomnibus orbis Europæi benè constitutis Rebusp. imò & alibi, civibus, prout *virtutibus* vel *vitiis* ardentius delectantur, servari solent vel *Premia* vel *Pœnae*, tanquam Reip. firmissimè Nervi; sicut enim insigne discrimen ipsas virtutes & vitia intercedit; æquum proindè fuerit ut *virtutum* & *vitiorum* strenui Sectatores maximè diversi diversitatem paritèr sentiant Præmiorum; adeo ut uberrimum Gloriae & honoris Decus ubiqve virtutis indefessos maneat cultores; sordidis autem vitiorum sectatoribus paratissima constet Pœna: Hinc etiam novimus quomodo quælibet harmonica Gubernandi forma illustre illud *virtutum* & *vitiorum*, *laboris* & *desidiæ* ob oculos sibi ponat Discrimen; ideoqve certis etiam gradibus homines distinctos collocat, ut certos sibi reservados habeat, quos imperii Gubernaculis dignè & optimo admoveat jure, qui inferioribus imperent, leges præscribant. & immorigeros ad earum normam ritè moderentur: alios iterum constituit parentes, à quibus obedientia, & modesta subjectio unicè requiritur. Hinc etiam factum existimo, ut hominum alii *Nobiles* alii v, *Ignobiles*, pro diversitate vivendi, genere pronuncientur; Et hic est modus quem & ipse gloriosus

riosus DEUS in communi hominum societate conservanda factum, tectumque esse voluit, quò sic in pace & concordia (sub justitiæ alis) Genus coalescat hominum, & legum vigore ac beneficio ab injuriâ malorum pulchrè vindicatum latissimè in creatoris sui Gloriam propagetur. Putant quidem nonpauci (Rerum Politicarum forsàn ignari) *Nobilitatis & Ignobilitatis* non esse gradus, cum cunctis unam eandemque Nobilitatem donarit Deus, appellando sese omnium ex æquo Patrem, his forsàn suffulti rationibus, quod omnes simus ex æqualibus Parentibus, quoad carnem, ideoque etiam omnes esse pares, quoad animam omnes ex iisdem quoque Patre & Matre, Deo sc. & Ecclesiâ; horum etiã opinionem ingeniosus quidam Poëtarum calculû suum lubens videtur addidisse, ita canendo:

Si Pater est Adam cunctis si Mater & Eva,

Cur ne omnes sumus nobilitate pares?

Hoc etiam nostri Sveci vulgari & trito adagio, rem sibi visi probè tetigisse, innuere voluerunt.

När Adam han plögde och Eva hon
span/ (Man?)

Hvem var som då kiände nå'n Adels?

At hisce cum distingvere nesciant inter *nobilitatem communis originis*, & *nobilitatem virtutis*, masculè nos opponimus, contrarium remonstrando: quod scilicet quidam.

Degenerent homines vitiis, fiantq; minores;

Sed alio s iterum,

Exaltet virtus, nobilitetq; decus: Ideo-

Ideoqve etiam hujusmodi hominum distinctiones in Rep splendidum quid & decorum, imò admodum necessarium esse adstruere sustineo; cum nihil gloriosius sit Principi, quam Nobiles habere subditos quam plurimos: tales præcipuè

*Quos modò non census, nec clarum nomen
avorum,*

Sed probitas magnos ingeniumq, facit.

Observatum etenim est quod Principes, quibus Nobiles adsunt prudentes, & capaces, sentiant sua negotia mollius fluere, si eos potissimum adhibeant, qui ad imperandum quodammodò nati videantur *Fr. Bac.*

Hi cæteros (quibus cerebrum helleborus minus purgavit) multis superant parasangis, ad eximios dignitatis gradus haud rarò ascendunt, imò ad ipsa superiorum fastigia propter illustria virtutis suæ declarata indicia collocari merentur; quod tamen omne unice, post Deum, virtuti acceptum ferendum, & paritèr vitii omninò imputandum, quod alii fece vulgi nunquam eximantur. Sicut enim ipse fons veræ *Nobilitatis* oportet sit ipsa virtus, quæ tandem sui cultores Regibus & Principibus pulchrè associat; ita vitiorum lerna homines ad infimam Brutorum sortem turpiter detrudit. Illi itaque qui veræ *Nobilitatis* titulo insigniri gestiunt, virtutibus *Nobilitate* dignis pro viribus litare debent; secus enim inane nobilitatis illos solum manet nomen; nam frustrâ hic majorum ut ut clarorum, crepat quis nomen, frustrâ hic propria splendent, fulgent & jactantur insignia,

gnia, absente scilicet studio virtutis; tunc enim vita plerumque ducitur quovis *Mediaſtino* impu-
rior, ut in tales meritò quadrare poterit hoc:

*Quid tibi Nobilitas, quid clarum nomen
avorum?*

Si servus vitiis factus es ipse tuis?

Vel ut alius quis Poëtarum satis acutè in illos dix-
rat, qui majorum suorum claritate, & rerum gesta-
rum gloriâ, quæ forsân admodum exigua, nimi-
um intumescunt, aliosq; tanquam minus Nobiles
alto despiciunt supercilio; cum tamen si res acu-
sit tangenda cuivis facilè constet; quod

*Mater erat netrix, Pater in mare retia
jecit:*

Inde tuum decorat linea longa Genus.

Contra vero Nobilis is jure salutatur, quem pro-
pria nobilitat virtus, quemque propria industria
nobilem reddit & conspicuum, licet sub obscuro
natus sit Cælo, & ignobili oriundus Stemmate, &
longam Proavorum seriem recensere, eorumque
insignium multitudinem ostentare nequeat.

In viridi & amœno Campo Philosophico, in
quo oculos animumque mirificè aliquamdiu pasce-
bam, nobile hoc, paulo longius exspatiatus inter
tot herbarum Myriades, lubens selegi Argumen-
tum Politicum de *vera Nobilitate* obtinenda, quæ
aliàs *flos & Decus* humani Generis meritò audit;
quod & nunc ante meum discessum ab illustri &
celeberrimo hoc Musarum lyceo, indultu amplis-
simæ Fac. Pphilosophicæ, sobriè Philosophantium

matu-

mäturo iudicio (auspice Deo) modestiä quä par est, ventilandum submittere decrevi. Interea æquam bonorum censuram hic tenuis mei ingenii exiguus fœtus sibi pollicetur, quä illæsus à nocivo *Momi & Mimi* dente theonino in publicam poterit prodire lucem; quos tamen tanto minus morror, quanto melius noverim nihil nec unquam tam benè dictum, nec in posterum ab eruditis dicendum, quod non iniquè aliquando Zoisus rodat, & pravè interpretari impio sibi præsumat ausu. Est quidem quod ingenuè fatear, me hæc de *Nobilitate*, in tantâ temporis angustiâ, in chartam rectius coniecisse, quam alias, ut conveniens esset, elaborasse: feci tamen in hac celeritate, si non ut volui, at tamen ut potui, nullibi fere inveniens hic loci, circa hunc discursum vestigia doctorum mihi prævia, quibus tutò insistere licitum videbatur, Sed nec gratum fore cogitavi crambem antea ab aliis millies coctam in medium iterum apponere. Hunc ergò hac vice, pro ritè obtinendis honoribus Philosophicis, movere mihi placuit discursum: optandum èsset, ut si non omnibus, quod frustra forsitan vovetur, saltem candidis & æquis qualiter cunquè à me breviter delineatus, placeat.

Cui felix sit auspiciam!

Thef. I.

ANtequam ulterius liceat progredi, ipsam vocis (*Nobilitatis*) originem levi tacturus Brachio, derivatam statuo à *noscibilitate*, & *Nobiles* à noscendo dictos puto; hoc est *noscibiles*

(non v. nocibiles, sicut hujus Nobilissimi Ordinis iniqui ocores contumeliosè effutire solent) *Nobiles* namque optimè decet ut præ cæteris, propter illustria exercitæ virtutis facinora longe lateque *noti, clari*, spectabiles, & hominum sermone celeberrimi sint, ut revera solidâ virtute aliis præfulgeant, & cuivis *noscibiles* & conspicuos sese reddant: nam hoc modo maximè digni judicantur, ut nomina eorum omnibus de meliori notâ innotescant; cui etiam sententiæ *isidorus* album lubens addit calculum dicendo, quod *Nobilitas* nominetur quasi non *vilitas*. In literis sacris *Nobilitatis* sive *Nobilis* nomen etiam invenitur expressum, præcipuè in V. T. appellantur enim *Nobiles Khorijm, bænkhorijm*, filius nobilium, Eccles. 10. 17. vide Neh. 4: 19. & 6. 17. item Jël. 34. 12. eandem vocem in illo significato usurpatam: inde procul dubio est, quod radix *charar* Chaldæis & Syris, qui lingvæ affinitate proxime ad Ebræos accedunt, designat, *liberam efficere, libertate donare*. Id fere notat *liberalis beneficus*, sive *Munificus*; inde etiam olim Principes clementes præcipuè & benigni dicebantur, quod illos potissimum concernit, quos virtuosus animus ultrò invitat & excitat ad aliquid promptè conferendum & largiendū, *Cyr Herdes*. Græcis dicitur *Nobilitas εὐγένεια* & *Nobilis εὐγενής*, quod vocabulum passim in N. T. occurrit, ab honesto Genere fortè dictum, quod Teutones, sive antiquiores Germani suo idiomate efferunt, Titulo satis amplo, appellâdo *Nobiles; Wohlgebohrne/ & Edelgebohrne*.

bohne / qui illustrioribus præcipuè competit
 hominibus: ipsam Nobilitatem vocitant alias *der*
Adeler / quod ipsis aquilam significat; rationem
 adferunt hanc, quod penes Aquilam in antiquo
 ipsorum imperio omnis *Nobilitatis* fuerit scatu-
 rigo: ideoq; etiam hodiè usque habuerunt Cæsares
 Rom. imò etiam modernus Cæsar Leopoldus ha-
 bet hæc insignia; nempe *Aquilam bino capite,*
expansusq; ad volatum alis. Aliis v. magis hæc
 arridet derivatio, quod *Adel* dicatur quasi al-
 quod priscum sive vetustum denotat; alii iterum
 hanc fovent opinionem, quod *Adel* appelletur
 quasi *all* / id est, totus & integer (sic oportet cer-
 tè Nobiles sint *integri vitæ, scelerisq; puri*) hinc
Alleman idem denotat quod *Adelman*; Proinde
 Nobilium filios *Juncfher* / quasi *junger Herr* salu-
 tare inferioris conditionis hominibus in Germa-
 niâ admodum familiare est, qui etiam mos ho-
 diè apud nostrum vulgus Sveogothicum adeò usu
 est receptus, ut hoc honoris Titulo juniores *Nobi-*
les promiscuè honoratos velit, licet priscis tem-
 poribus hoc nomen non nisi Regum & Prin-
 cipum primogenitis filiis tribueretur, ut ingenuè
 innuit *Herdes*, in sua *Titulogiâ*.

Thef. II.

Ipsam vocis expositionem excipiet Jam defini-
 tio Realis, quam pro nobis Excellentissimus D.
Siebenshal in suo Collegio Politico. pag. m. 254.
 talem adfert: *Nobilitas est Excellentia, Benefi-*
cio Principis in aliquem, ob virtutes Reip. & vitæ

communis salutare & commoda, collata, quâ Ple-
beorum numero quis eximitur, & alia Privile-
gia multa consequitur. In alio plane sensu de-
 finit Nobilitatem Aristoteles lib. 2. Rhet. cap. 15.
 dum dicit: *ἡ δὲ εὐγένεια ἐν ὑμῶν προγόνων ὄσιν.*
 Quod tamen, nisi exposita vocis acceptione, satis
 admitti non potest. Et ita facile dispalescit quis ve-
 rē sit *vir Nobilis*? is certē qui à natura ad virtu-
 tem benè est compositus! Sene. imò *Nobilis* ille
 reverà est, qui strenuè antiquam Generis & virtu-
 tis Gloriam, novis in Remp. meritis, tuetur; lon-
 gè secus ac ille, qui cum pessimo Censore vulgo,
 nascendi sortem fallacis opinionis diuturnitate
 metitur; & alius quam summus Princeps tam ex-
 cellentem *Nobilitatis* honorem cuiquam confer-
 re nequit, nec tanto Gloriæ choragio ritè obtinen-
 do sufficit qualiscunqve ostensa virtus, & quævis
 in Remp. merita; sed virtus hic requiritur excel-
 lens, quæ, illustria, & præclarissima commoda
 imprimis *Reip.* & alias *vite communi* pulcrè
 adferre poterit. Undè ipsa etiam natura quibus-
 dam hominibus excelsam indidisse videtur indo-
 lem, quæ eximiis & non vulgaribus gaudet virtu-
 tibus, & insigni instructa est Authoritate, quâ sic
 distincti à reliqua inerti multitudine, *Nobilissimi*,
 progressu temporis ob animi heroici splendida do-
 cumenta, jure evadant.

Thesis III.

PAUCIS saltem hac vice antiquitatem seu ve-
 rustatem *Nobilitatis* attingam, quæ quidem
 pro

pro vetustate, sive nova origine cujusvis Gentis
sepius variat: valdè tamen ejusdem vetustas ubi-
que locorum deprædicari solet; ut *Nobilitas* quo
antiqviore est, eo quoque major, & (ut ita dicam) no-
bilior censeatur, sive *quo longius Nobilitas proce-
dit*; eò magis augetur, ut verbis utar *Tiraquelli. c. 19.*

Huc etiam digitum intendere videtur *Budæus*
commemorans, quod locorum quorundam mori-
bus receptum sit, ut ne *justa Nobilitas* esse cense-
atur, nisi in Pronepote, & deinceps ejus, qui Nata-
libus restitutus est, id est *Nobilitate* donatus; hinc
etiam accuratè observaverat jam modò nomina-
tus *Tiraquellus*, quod in Franciâ mos diu invalue-
rit, ut recens nobilitati omnia plebejorum munia
obeant, veluti plebeji: Proindè ista sanguinis Clari-
tas, quam favorabili naturæ consensu virtus ge-
nuit, quam antiqviore mundi ætas suspexit, quam
utriusque Test. Pagina comprobavit, in hunc usq;
diem suum pondus servare debet; cum absoluta
Principalis imperii auctoritas in præclarioris facti
redhostimentum privilegia elargitur, quæ benè
meritos, & ipsorum non degeneres posteros vulgo
eximunt, eoq; clarius induunt Nobilitatis nomen,
quo antiqvius avitæ Gloriæ Testimonium ferunt, ex
quo prima & præcipua excellentioris ortus Nota
desumitur, ut egregiè differit *Henr. Alers*, Quod
Antiqvitatem & originem nostræ *Nobilitatis* in
svecia attinet, ad remotissimam certè extenditur
& recurrit illa memoriam. Vocabulo *Nobilitatis*
intelligo & cõprehendo hic *Duces, Equites auratos,*
Comites, Barones, & cõmunem *Nobilitatem*; Præ-

cipue a dignitas Equestris omnium apud Sveones, Gothosque est antiquissima, tanquam Præmium præclarorum facinorum semper habita: unde etiam ERICUS XIV exemplo veterum Regum in Coronationis suæ festivitate Cingulo equestri impertivit *Georgium Erici de Foglewijt*; *Dionysium Buraum* Præceptorem suum; *Nicolaum Bojæl Arvidum* Frolle. *Claudium Stemming* & plures alios, quos longa recenset serie *Buraus* in descriptione Sveciæ Politicâ.

Thef. IV.

Ducibus etiam, quos Hertog nostrates nominant, maximus omni tempore constitit honor, adeo ut summus illis semper vendicaretur eminentiæ gradus post Reges eorumque filios. Tam illustres autem dignitas. nec ipsis, imo ne Regum quidem, multo minus illorum, priscis temporibus, cessit filiis, nisi egregiis Virtutum facinoribus, & in Patriam meritis conspicui, tam illustri autoritate judicarentur digni; nec vetusta Regni nostri diplomata illiusmodi ducibus, licet Regali oriundi esset stemmate, ampliores assignabant communes honoris Titulos, præter *Nobilis junioris Domini*, sive *Junct Her*; epitheta.

Comites pariter ut olim, ita & hodie sua manet illustrissima amplissimaque dignitas: Dicti sunt alias antiquo nostratium idiomate *Ferl*, qui ritu singulari, ob singularia merita à Regibus creabantur: hisce tñ. conditionibus, ut neque ipsi Tituli, ne dicam *Comitatus*, ad ipsorum transirent filios, nisi &

fi & illi virtutes Paternas probè redolere non solum didicissent, sed & re ipsa testatum fecissent sese tales promeruisse honores. Ex monumētis historiae Patriæ etiam notum est, hos sapius nimio fastu intumescētes, ipsis Regibus tam immorigeros factos, ut non sub vererentur illis sese strenuè opponere; pro meritis itaqve, hisce Comitibus refrānatis, per aliquot Secula eorum dignitatum Tituli prorsus siluerunt, donèc superius memoratus *Rex Ericus XIV.* ejusque successores eosdem Titulos iterum introduxissent. Anno namqve 1572 Comitum Titulis & splendidissimis insignibus donavit idem reverenter memoratus *Ericus XIV.* Rex Svecorum, in ipso solenni Coronationis suæ actu hosce Regni Magnates, *Svantonem Sture* de *Wästerwijf*; *Petrum Brabe* ex illustri illa antiqva Danorum Familia *Bragde* antea nominata suum *Amitinum* de *Wisingborg*; & *Gustavum Johannis* de *Boogesund*;

Baronum v. Auctoritate & eximio dignitatis splendore nullus eqvidem in amplissimo Svecorum imperio adhuc ante citata tempora ornabatur; sed hic satis illustris honoris Titulus in hisce oris borealibus, prorsus cunctis erat ignotus, donec *Gustavus Olai* de *Torpa*; *Sveno Erici* de *Gråffnäs*; *Claudius Christierni* de *Åminne*; & deniqve tempore *Johannis Tertii*, *Pontus de la Gardie* natione quidem Gallus, sed exercitus Svecici felicissimus & invictissimus ductor contra numerosissimas Moschorum copias, in Præmium probatæ virtutis, certissima Regum beneficiâ ad tanti honoris fastigium

Stigium, cum pluribus aliis, quos prolixum hic
esset enumerare, elevarentur.

Thes. V.

UT ad rem proprius deveniamus, infimæ *No-*
bilitatis Classis amplas Prærogativas & ho-
norigas ejusdem conditiones visuri. Scilicet
illorum, qui communis *Nobilitatis* nomine, (alias
dicuntur hi *Nobiles inferiores*) veniunt, hic me-
minisse placet, qui nec ullo modo suis defraudandi
sunt Encomiis, cum ipsorum majores tantum vix ad-
epta sint honorem, nisi quod vel in cruentis Bellis,
expeditis essent conspicui armis, vel etiã quod insi-
gnis eorum prudentia togata saluti profuerit Reip.
& Posteris illorum vestigiis pulchrè insistentes sese ta-
li honore dignos fecerint, vel etiã insigni aliqua
rerum scientiã, quæ commodis Patriæ non parum
consultit, excellenter instructi, ita emerferint, ut
qui in numerum *Nobilium* tandem reciperentur
digni sint habiti. Et hunc honorem, non sibi so-
lum, sed & toti suæ posteritati delatum, quasi ma-
gnam magnæ virtutis referunt Præmium; Nam
virtus est perpetua & immortalis, & sepè in hero-
icis animis, ad seros extenditur nepotes: æquum
itaque est, ut & Posteris eorum hoc Præmio perfru-
antur: Ciegler. Et ut eò evidentius virtuti suum
constaret Præmium, *magnificis Titulis, & amplis-*
simis muneribus, annulis, & catenis aureis virtutis
alumnos ornatos pia & cordata voluit Regum an-
tiquitas, imò & hodie illos novorum cognominum
impositione, & *insignium splendore* Potentissimi
Reges

Reges & *Principes* benignè dignantur ; verum ut tam varietas nominum, quam diversitas *insignium* illustres Nobilium Familias Distinctissimas redderet, quò sic optimè possent dignosci ; Priscis quidem seculis rarò *Nobilitas Svetica* cognomina (exceptis Patronymicis) usurpavit, undè non modica confusio & perturbatio veterum Familiarum Nepotibus fuit relicta ; Cui evitandæ *Nominum* & *insignium* diu nunc usu recepta distinctio egregiè inservit. Sufficere credo, si unius, alteriusq̃, Gloriæ vetustate, virtutisqve heroiçæ splendore insigniter coruscantis Familiæ (in superioribus tñ. *Nobilitatis* Classibus) insignia, quæ nobis moderno tempore *Arswapn* dicuntur, hic saltem paucissimis ostendam verbis : illustris & Generosa illa Familia, quæ hodiè agnomen *Gyllenstierna* usurpat suis insignibus satis est conspicua, in quibus apparet stella cærulea septeno auri radio Copiosum è regione evibrans fulgorem. Præsultris *Ribbingorum* pariter familia suis abhisce (& simili modo omnes reliquæ) distinctis splendet insignibus : habet namqve *terna Nymphaea folia*, caule prolixius instructa, sicut *B. Messenius* in suo Theatro historico Rerum Memorabilium Svecicarum in vernaculam nostram nunc translato linguam, longa quidem serie, hæcce verè Nobilium delineat virtutum insignia ; quibus sortem vulgarem longè superasse videntur, imò adhuc, & in posterum jure quasi hæreditario nunquam non sapere ipsorum minores jubentur. Atque hisce ita breviter præcognitis, præscriptum nostræ Methodi nunc fortè

fortè postulat ut paucis agam de *verâ Nobilitate* ritè *obtinenda*, ad quam optimam patefacit viam (ut rem verbo exprimam) *solida virtus*.

Thef. VI.

Sunt quidem non pauci, qui existimant *veræ Nobilitatis* Genitricem esse ipsam Naturam, adeò ut Nobilibus natos parentibus, nullo servato virtutis & vitiorum discrimine, (non tn. sine insigni excelsi *Nobilium* ordinis læsione & injuriâ) in numerum *Nobilium* referre contentur; sed minus rectè, cum ipsa rerum experientia frequentius evincat plurimos *Heroum filios evadere noxas*: ut in trito fertur adagio; simpliciter quidem non est, quod inficias eam, quin sæpius Generatione ex Parentibus etiam filii, filiaque nobilitentur, si modò crescentibus annis, majorum suorum strenuè sectentur virtutes; illa n. *Nobilitas*, quæ hoc modo ad posteros transmittitur, omnium perfectissima, & maximè absoluta judicatur; semper v. ex voto & sententiâ parentum hoc non cadit, sed ipse & judicium illos aliosque turpiter sæpius frustrat, sperare quidem, non v. pro certo affirmare licet illos omnes qui lineamenta referant oris, necessariò etiam relatueros fore parentum suorum virtutes! Fons a. *veræ Nobilitatis* augustissimus, simplicissimus & uberrimus est propria cujus vis virtus, & ex hoc fonte omne *Nobilitatis* promanat Decus: *Ciegler*. Exemplo fortè res adhuc clarior evadit: Multi humilimo oriundi sunt genere, virtutem tamen indefesso labore colendo tandem Regū & omnium hominum Nobilissimi sunt facti: Contrario-

trario modo, multi virtuosissimis nati Parentibus pessimi & quibusvis vilissimis homuncionibus ignobiliores evasere. Non itaque est, quod quis de majorum multum gloriatur *Nobilitate*, quæ in obscura posteritate fortè extincta jacet: Nam quid aliud talem *Nobilitatem* esse existimabimus, quam vel antiquas divitias vel antiquam Gloriam? quarum rerum neutra in filiorum est potestate; siquidem altera in fortunæ arbitrio sita est, altera ex intemperantiâ humana proficiscitur:

A duabus igitur rebus alienis superbum hoc *Nobilitatis* pendet nomen, ut acuto differit iudicio Excellentissimus Tiraquellus; rectius itaque illos fecisse opinor, qui sola virtute, eâque solida *Nobilitatem* præcipuè metiantur; nam: *Nobilitas sola est animum quæ moribus ornat. sin. v. Nobiles sanguine* pariter etiam propriâ coruscant virtute; horum *Nobilitas* maximè perfecta & absoluta iudicatur; quales v. isti sunt, qui Generis *Nobilitatem* ad eò venditent, atque indè sibi placentes erigere soleant cristas, paucis edisseram: tales scilicet, qui nullum proprium possident bonum, sed perpetuò pendent ab alienis, & ab his quæ sunt fortunæ; cum enim propriis destituantur bonis, ad majorum suorum confugiunt imagines; non intelligentes quod ista Generis *Nobilitas*, quæ vehementè gloriantur, similis sit singularum Civitatum publico Numismati, quod apud eos quidem valet, qui illud cudendum fecerunt, apud alios vero adulterinum habetur; imò simplicissimum nostrum vulgus rem ita sese habere optimè novit in trito Adagio dicendo;

Udel vthan Dngd ar Lychta vthan Lius.
aliàs enim licet maximè (ut cum Poëta loqvar)

Si tibi Gallorum Rex & Regina Parentes,

Et maneat virtus pectore nulla tuo :

*Non pluris faciam te, quam tibi Rustica
mater*

Si sit, & ignarus Rusticus ipse Pater.

nam qui Generi suo non respondent, magis certè
contemnendi, quam unquam obscuro loco nati.

Thef. VII

Divortia sententiarum hic satis multa pro va-
rietate Doctorum occurrunt, quæ variis mo-
dis & mediis pro *Nobilitate* acqvirenda stre-
nuè militant; Afferunt nonnulli divitias *Nobili-
tatem* conferre; verum hic sciendum divitias in-
signes & nobiles minimè facere, nisi quod possint
bonis operibus clariores reddere; imo audeam &
hoc addere quod divitiæ, quatenus ad virtutem sit
respectus, sua natura admodum viles sint; Res a,
viles nobilitatem cuiquam dare non poterunt;
quia cadunt etiam in vilissimas & infames personas
omnium dignitatum prorsus incapaces. Notum
præterea est, quod nimia divitiarum affluentia mul-
tos adè in transversum sæpius rapiat, ut virtute
non freti, sed opibus elati, omnibus sese mancipent
vitiis, velut omne quod lubeat. ipsis etiam liceat.
Sed: deponantur, quotquot obstant ejusmodi for-
tunæ mendacia, corpus ipsum potius exuatur, &
animus pateat, qualis quantumque sit alieno an pro-
prio magnus? præcipuè

*Cum genus & proavos & quæ nõ fecimus ipsi,
Vix ea nostra puto* - - - -

ubi vero opes cum virtute conjunctæ, imo rectè collocatæ præsto sint, nescio quid non egregii ut ipsius *Nobilitatis* radii clarius sp'endescant (efficere valeant! hoc quidem haud rarò usu venire solet ut *Nobilitas* ex ipsis surgat divitiis, eæ tamen (licet sint *Cresci* numerosissimi numi) verè *Nobilem* non faciunt: hæc emptitia audit *Nobilitas*, quam nunquam indoles veræ *Nobilitatis* sociam agnoscit: quot n. cernere licet, qui aliquantispèr divitiarum fictitiâ *Nobilitate* apparenter saltem clari & conspicui, ad summam mox redacti sunt paupertatem, ut reverà fateri cogantur opes suas injuriis tinearum & ferruginis esse obnoxias, furum prædam, hostium rapinam, ignis & aquæ escam, impostoribus materiam doli & fraudis. Elumbis igitur & miserabilis sit *Pluvius*, (non dicam *Nobilis*, cui tam viles & illicitæ res *Nobilitatem* derogare possint) qui tot injuriis èpositus opum suarum auxilio pristinæ dignitati se ipsum restituere nesciat; hæc potius umbram, quam veram *Nobilitatis Faculam* à se projiciunt. *Thef. VIII.*

Duo igitur valida & maximè robusta Brachia, vi excellentis virtutis, illustre *Nobilitatis* sibi arripiunt nomen, quæ eximiis prærogativis virtutis assiduos alumnos insignitèr beant, & splendescere faciunt; Per alterum brachium *Virtutem militarem* hic intellectam volo; per alterum vero *Virtus Civilis* indigitatur, quæ ambo *Nobilitati acquirendæ* pulcrè potissimum inserviunt

viunt : vera n. fortitudo bellica, seu magnitudo animi tanta est, ut pro salute Patriæ Res in bello fortiter, strenue & sapius gerat, quæ semper generosum & nobilem præsupponunt animum; Nam hoc optimum & sibi proprium reservat generosus animus, ut ad honesta concitetur; neminem enim excelsi ingenii virum humilia & fœdida delectant, sed necessum est tanti Heröes maximis inclarescant rebus bellicis fortiter gestis, & hanc fortitudinem Martialem domestico etiam exemplo egregiè ostendant; *alias parum decori forsane erit strenuum esse in bello, si domi male vivatur*; ut veteres admodum scitè dicebant: nec sufficit hic pro Titulis & insignibus illustri Nobilitatis dignè reportandis, qualiscunque vulgaris in Bello strenuitas, sed excedat oportet longissimè sortem vulgarem, adeò ut prospera tentare, adversa comminuere, & aliis admiranda despiciere sciat; quod cuiusvis certè non est tam intrepidè *ingruentes calamitatum turbines vincere, terroresque sub jugum mittere; & denique ipsum fomitem vitæ, sanguinem, Patriæ non denegare*; *Alers.* jure igitur meritoque vetusta consuetudo virtutem militarè civili seu togatæ prætulit, quamvis utraqve suis laudibus & encomiis satis conspicua existat; Primas tamen sibi quasi debitas vendicat fortitudo, quod vel indè colligitur, quod cordata antiquitas hujus cultoribus, sive intrepidis Martis Pullis clarissimos titulos ac nomina assignavit; sic Imperatores quondam ideo dicti fuere, quod exercitibus imperarent: *Duces* quod ducendis

dis exercitibus in agrum hostilem præessent ; & hæc splendida honoris nomina primum quidem ante multa secula honorifica designabant officia, postea vero, præcipuè tempore *Caroli Magni* dignitatum facta fuere atque indè etiam imagines, coronæ, insignia, clypei, armaque in tesseram rerum à se præclare gestarum benè meritis attributa fuere ; horum autem nec hodiè, nec fortè cras (etsi avidè hoc discupiant) inseruntur numero *μαρμότεροι* illi, qui nullo facinore bellico clari in focis Paternis perpetuò sordescunt, & nihil aliud sciunt, quam miseros & infelices Rusticos vexare & exugere : inter hos quam magniloquum hic audias *Harpalum ab aureâ Rupe* ! quantum spirant hi torvo vultu ferociam, & fortitudinis minas in conviviiis simplicis plebeculæ ! cum tamen visâ saltèm hostium acie, Pusillanimi isti adeò contremiscant, ut hiscere non audeant, sed turpiter fugam capescant ; Errant itaque totâ, ut ajunt, viâ illi, qui hosce licet amplissima profectos gente à vulgari fece distinctos velint, quin potius terræ inutilia pondera tales appellandi, qui hoc vel alio modo sibi aliquam maculam probri attraxerint. Naufragii jactura aliquo quidem modo reparari potest sed hæc vix omnibus Oceani abluitur undis ; tantum, abest ut hi præclari nominis innocentiam emineant, ut potius infamis turbæ necessitudinem participant, imò injurii ipsi naturæ, quæ vulgaris judicii fallaciam evincit, & ingenuæ *Nobilitatis* censum terminat ; celeberrimus Joh. Bohemus de hisce vehementer conqueritur, inqviens ;

Esset Germania nostra ter quaterque felix, si tauri isti Dionysii, & Phalarides aut ejicerentur, aut saltem, ipsorum Tyrannide refrænata & potestate diminuta, privatim *nobiles* vivere cogerentur.

Thef. IX.

Nomine civilis virtutis hic consideranda potissimum sese offerunt *justitia, eximia juris Civilis Cognitio, & eloquentia sive facundia dicendi*: & harum assidui cultores illustri Nobilitatis faculâ præ se latâ sæpius solent imò debent splendescere. Quanta inter reliquas virtutes civiles tribuenda sit *justitia* laus, non ignorabat *Agessilaus* Rex Lacedæmoniorum interrogatus, utra virtus esset Præstantior *fortitudo*, an *justitia*; respondendo fortitudinis exiguum vel nullum fore usum, nisi adsit & *justitia*: Primû itaque hæc virtus occupat facilè locum, cum sit augustior ad *Nobilitatem* obtinendam, & ex Ethicorum unanimiti consensu suo ambitû cæteras omnes comprehendere dicatur, nam:

Justitia in sese virtutes continet omnes; Quanam enim gloria possit esse major, quæ firmior sempiternis seculis, quam famâ exercitæ justitiæ amari ab omni hominum genere? est enim fundamentum perpetuæ commendationis *justitia*, sine quâ nihil potest esse laudabile, nihil honestum quod ipsâ vacet; *Ex hujus fonte Regum & Principum potestas est nata: pro hujus vi & vigore factis relictis, mansuris optimates cuique constituti sunt Regno, Herdes. Sic Reges à regendo dicti, quod errabundum regant populum:*

Prina

Principes sic appellatos existimo, quod primum
 in administranda justitiâ teneant locum: *Comes*
 insignis *Nobilitatis* & honoris est titulus, qui pa-
 ritèr hinc suum nomen agnoscit derivatum; *Co-*
mitis enim nomine hodiè usque ideò apud lati-
 vos *Nobilissimi* quivè honorantur, quod olim
 præcipuæ *Nobilitatis* viri Imperatores ac Cæsa-
 res, in administranda *justitiâ*, & adeundis majo-
 ribus periculis fidelitèr comitarentur, suamque
 operam sedulò illis præstarent. *Comes* Germanis
 sonat *Grasse* quod vocabulum Præsidem justitiæ,
 sive judicem significat: Eodem significatu venit
 & *Landtgraffe* judex provincialis, qui ruri omni-
 bus jus dicat: & *Marggraffe* qui accolis limi-
 tum Regni sive in locis limitaneis jus administret.
 Hinc quam necessaria eximia eruditio, & scien-
 tia literarum hic *Nobilibus* sit, ut propriis non
 alienis videant oculis, quid rectum, quid cur-
 vum, quid æquum, quidvè iniquum sit, propria
 loquitur experientia: *turpe enim est Nobili*
Reip. cui natus est ignorare jus. Cic. imò turpe est
 Patritio & Nobili viro, & causas oranti jus, in
 quo versatur, ignorare: hæc otiosa non sunt ver-
 ba, sed excitantia viros *Nobiles*, ut cognitioni
 juris civilis operam dent summam; *Plutarchus* in
 lib. Politicorum ad Trajanum fidelitèr monet *No-*
biles, ut jus civile ediscant, justitiamque observent.
 Sed dolendum quod tam rarò videam *Nobiles*
legum peritos, *And. Iser.* pudet sanè profiteri
 quam pravos hoc nostrum seculum plurimos ge-
 genuerit *Nobiles* (si saltem ità illos nominare li-
 ceat)

ceat) qui literas, earumque assiduos cultores canere
& angere pejus oderunt, imò literatorum hominum
iniquissimi existant osiores, cum tamen major eruditione
in *Nobilibus* requiratur quam in *Plebejis*
& ignobilibus: *nemo enim sane mentis negare poterit doctrinam & eruditionem, si quidquam aliud, Nobiles decere atque, inhonestare, contra verò ignorationem disciplinarum illos valde dedecere atque, inhonestare Testimonio Q. Mutii.*
Adjicere audeam *Nobiles* literatos duplici fulgore *Nobilitatis* splendore, hinc etiam duplici digni honore: si aliàs quaratur de *Nobili* & ignobili æqualibus meritis & scientiâ? ille huic certè semper præfertur, quia duplici inhonestatus dignitate superat illum qui alteram tantum habet; ast multos nunc videre licet nobili quidem oriundos stemmate, adeò tamen literarum ignaros, ut *tria non intelligant verba Plauti*, quibus fungum pro cerebro datum putares, si ad examen provocentur rerum civilium; Nonnè itaque plebejus literis, eruditione, rerumque civilium solida cognitione clarus hisce optimo præferendus sit jure? cum eruditionis decus tam præclarum sit, ut præter quod adhuc magis exornet generosum natum, etiam *Nobilem* ex obscuro faciat, teste *Cassiodoro*; ideoque requiritur omninò, ut quò quis altius originem ducit, eo etiam majori nisu literas sibi familiares reddat, quo sic facilius ad majorem ascendat dignitatem, nisi aliàs suo generi pessimam velit aspergere maculam, & animadvertere quomodò humiliori orti stirpe beneficium

neficio literarum, & virtutis nitore ignobilitatem suorum majorū egregiè rependere conentur.

Thef. X.

ET ut salva & illæsa conservetur maneatq; ipsa *justitia*, in illis, qui verè *Nobilibus* adnumerari gestiunt, requirimus exactā juris, civilis prudentiam, quæ à Præside *justitiæ*, præcipuè manat, quæque salutem civium, pacem publicam vitamque hominum fortiter tuetur; ejusque debitores dicuntur *Nobiles* sive Principes, illi verò, qui hanc sibi notissimam reddidère, Nobilissimi vocitantur, & armatis comparantur militibus: quomodo autem *justitiam* ille cuiquam administrare poterit, qui ipse *jus*, in quo versatur, ignorat? & ità Nobilitatis prærogativis, & privilegiis prorsus indignus. Multi autem ex tenuibus initiis Nobilissimæ hujus, & ex judicio *Platonis*, Regiæ disciplinæ solidâ cognitione, & ingenua interpretatioue inclaruerunt, imò in summo habiti sunt honore. Exemplis mea assertio manifestior erit: *Cicero* probata legum peritiâ Pater Patriæ salutatus inter applausus publicos, demum consenuit consul celeberrimus Romanorum. *Alpheno* antea Tabernæ sutrinæ alumno nobile Romani consulatus munus exculti juris titulus detulit; *Ulpianus* paritè, ob juris insignem peritiā nobilissimus vocabatur; hinc etiam multi, jure quidè optimo, propter acquisitam juris cognitionem, hodiè amplissimis Doctoratus decorantur honoribus, & Albo Nobilium ritè inferuntur; Et mirum cuiquā videretur, quod

Ibera & Hetrusca Nobilitas adhuc maximum privilegii sui Pondus doctoratu metiatur, ut elegantè *Alers*. Hinc autem omninò exclusos volumus imperitos Rabulas forenses, qui illotis manibus jura contrectant, & in forum, quasi in impudentiæ ludum cruda propellunt stucia; nam plerumque sunt tales, qui vix primis (ut dicitur) labris juris hauserant notitiam; hos *Apulejus* forensia pecora, & togatos vocat vultures; quorum pascua iniquas dicit esse causas: *Quorum si nares afflaverit cujusquam rubiginosi aurum marsupii, confestim videbis oculos Argi, & manus Briarei, Sphynгарum ungues, & perjuriâ Laomedontis, ulyssis argutias, Sinonis fallacias, fidem Polymnestoris, & pietatem Pigri Leonis adhiberi*: ut illos stricto depictos exhibet penicillo *Cassiodorus*, & post ipsum *Herdes*. aliique benè multi: nos vero probos ab improbis, peritos ab imperitis distinctos hic volumus, ut illos promerita laus, hos vero dignum maneat vituperium.

Thef. XI.

INstar Matris quæ plures peperit filias, & arboris ex hujus radice multi pullularunt surculi, ipse amplissimæ Philosophiæ valdè fecundus est ager, è cujus sinu gremioque plurimæ prodire artes Nobilissimæ, qui sui cultores haud rarò ad culmen evahunt *Nobilitatis*, quos & *Diogenes* olim videns, cum vitæ humanæ examen meditaretur, nullum homine sapientius vivere animal dixit. Ideoque non video quid obstet, quo minus Professores solidè docti forte Plebejorum exempti *Nobilium*

bilium quoque extui accenseantur (quod & sæpius in nostro Imperio SveoGothico factum est, dum summa Majestas Regia illius ordinis viros in numerum *Nobilium* adsciscere clementissimè dignata est) cum hoc meruerat indefessus illorum labor, postulet Rerum civilium accurata, quâ pollet, cognitio, & flagitet ipsorum virtus: nam ut umbra corpus, sic honor virtutem subsequatur conveniens videtur; ubi secus evenerit, studiorum pretia illis iniquè auferunt, qui omni Privilegiariæ *Nobilitatis* fructu illos destitutos cupiunt. Antiquis temporibus non paucos certè ad *Nobilitatis* fastigium evehebat *eloqvii* vis, & prudens facundi oris ubertas; adèd ut quanto quisq; plus dicendo poterat, plus apud Principem *Glorie*, plus auctoritatis apud Patres, plus notitiæ ac nominis apud plebem parabat, teste *Quintiliano*: & hoc quidè optimo jure, cum facundus prudens & salutaris oris sermo talis sit, qui hominem rationalem à Brutis distinctissimum faciat. Præterea verè *Nobiles* vix existunt illi, qui beneficio oris limatioris judicii fructus in ipso pectore delitescentis depromere turpiter nauseant; ut exempla prorsus infinita abundè testantur. Sed temporis brevitatis me rem paucis exprimere jubet; Solâ virtute acquiritur & conservatur vera *Nobilitas*, vitiis v. & sordibus eadem turpiter amittitur & perditur.

Tantum.

*Gloria sit Patri! sit Nato Gloria! Sancto
Gloria Spiritui! Triadi sit Gloria semper.*

B§

Egre!

Egregiæ eruditionis Candidato
Salutem.

*N*ter ceteras gratulantiũ voces & pia præconia, mea quoque officia libenter habebis: Si quid iudicare possum, scriptum hoc laudem meretur propter rerum notabilem copiam, decentiam orationis, & profundioris animi accuratam limam. Non errat & deviat, non aliena per crines trahit & miscet, non turget vanitate nec luxuriat quotidianis novellis; Procul etiam puerilis ille citationum apparatus; in quem sic declamitat alicubi doctissimus virorum Augustus Buchnerus: movit mihi risum sæpius cumulus citationum, cum nota omnibus & divulgata multis testimoniis fulciuntur, & propè religioni est vel verbum sine auctore ponere. Quod profecto aut humilis hominis est, aut inanis. nam vel diffidunt lectoribus citatores isti; & metuunt ut sibi habeatur fides; quo nihil abjectius; aut multa legisse videri volunt; Quod etsi præclarum, id ostentare tamen, puerile est. Quam sæpius accidit, ut citatores isti, ne sextam eorum librorum partem, quos laudant

dant vel inspexerint nedum legerint. Et tamen videri velle novisse omnia atque legisse, quantum levitatem habet! mihi eorum ratio placet, qui non ostentant eruditionem sed præstant, hoc viros, hoc doctos decet, hoc utilitatem pariter & admirationem habet. *Monitum prorsus aureum, prorsus gemmeum; Quod utinam impressum esset mentibus universa literata pubis, facili negotio addisceret illa ab argento plumbum, à vulgari saxo magnetem, à tritico avenam distinguere; Et nos quoque, quibus commissa est Informationis cura uberius lataremur, cum intelligimus labores nostros non frustra collocatos, cum videamus pulpita Lycei ornare discursus non pueriles, non Scholasticos & millies recoctos, sed verè Academicos, per quos floret religio, stat justitia, augetur sapientia, roboratur gloria & potentia imperiorum. Vale.*

Tuus

D. ACHRELIUS.

Ad

Ad

Virum-Juvenem

Spectatae virtutis & eruditionis,

Dn. PETRUM JOSEPHUM /

Sanioris Philosophiæ Candidatum solertissimum, amicum & Commilitem meum honorandum, de *vera nobilitate*, pro nobili Magisterii, quod ajunt, gradu, disputaturum *ωροφωνης*:

Nobilis est vulgo, quamvis delin-
quat agendo,

Quem genus in multis nobi-
litavit avis:

Nobilitate tamē præstat, qui lumine mentis

Clarius illustrat seque suumque genus;

Vel, ut Tarpejus simul inclytus Induperator

Nec non Marte potens, *Æmilianus* ait:

Non genus, at genius: *non gens*, sic crede-
re fas est,

Sed mens nobilitat nobilitata virum.

AND. WANOCHIUS

Phil. Pract. & Hist. Prof.

Fac. Phil. Decan.

Ad

Ad virum Juvenem apprimè Ingeniosum,

Dn. PETRUM JOGEBERG,

Philosophiæ CANDIDATUM meritissimum, pro gradu de *Nobilitate* disputaturum, anicum suum perdilectum.

Ardua sanè, pugna & fortè non omnibus grata de *nobilitate* diu fuit, cum non pauci in illis militant castris unde contemnenda illa evolat sententia. *Nobilis est qui ex bono prædit genere*: Eorumque arma quibus phantasma suum defendere conantur, sunt equidem præter alia hæc sequentia. *Ciceronem* filium quæ res Consulem fecit nisi pater? quæ *Antoninum* patri succedere procuravit? *Cinnam* quidnam ad consulatum recepit ex hostium castris? quæ *Sextum Pompejum*, aliosque Pompejos nisi unius viri magnitudo? Hisque & aliis contendunt nobilitatem per multas personas in descendentes propagari, absque propriâ alicujus virtute! Sed quam fragiles hi sunt eorum Clypei, facilè rectè sentientes deprehendunt. Nam ex optimo & præclaro nasci parente, ortumque ex egregiis majoribus ducere in se honorificum profectò est, ut qualiscunque sit, sub umbra majorum suorum lateat, & eorum luce veluti, loca sordida repercussu solis illustrantur, resplendeant. Sed majori tamen in laude is habetur, majorque honor eum comitatur, qui gramina virtutum ex parentum sanguine sibi infusa egregiis factis

Etis crescentia facit, & semet ipsū nobilitat. Videtur
quidē Nobilitas aliqva esse quæ de meritis provenit
parentū, verum si propria claritudo non adsit, aliorū
splēdor evanescit, imò necessitas illi videtur impo-
sita esse, qui sanguine inclarescere velint, ne à majo-
rum virtute degenerent, omnes namque felicem
prædicant eum, in quem concurrit & *nobilitas*
generis, & virtutis. Quare nihil præstantius
quam multos proceres habere majores: nihil illu-
strius quam facta parentum nobilis ex Catalogo
longo recitare: nihilque nobilius quam ipse virtu-
tem sempèr habere sociam, eamque instar Hercu-
lis sectari: jucundius sanè & pretiosius nec exco-
gitari nec inveniri potest, sed felix is putetur,
qui & *nomine & genere* clarus est: nec tamen ca-
ret felicitate sua ille, qui initia clara posteris relin-
quit, virtutemque suæ nobilitatis fundamentum
habet, illa sola est, quæ animum moribus ornat,
illa quæ sectatorem suum reddit felicē & nobilem,
quamvis humili sit loco natus. Plura hac de re
scribere industria tua Pereximie Domine CANDI-
DATE me prohibet, cum hanc materiam satis
nervosè, se. Majestate stili, sententiis ponderosis,
& singulari Prudentiâ explicaris; id circo, non
immeritò jam finis studiorum, qui est honor non
emendicatus, sed dudum promeritus in te confer-
tur. Et certè non errassem si te verè *nobilem* ap-
pellarem, cum non solum varii generis virtutes in
te micent, sc. laudabilis illa comitas, rara huma-
nitas, & constans amicitia; verum etiam seria lite-
rarum

rarum studia, quæ hominem sanè illustrem reddunt, ibidem inveniantur. Concurrant proinde nunc omnes virtutum & artium liberalium Deæ, quibus à cunabulis in præsens addictus fuisti, Corollamque lauream in honorem fidelis sui clientis connectant, eamque jam porrigant, non ac si suæ sapientiæ exploratori & transfugæ, sed custodi fideli. Propria id circo virtute, propria industriâ, & alacritate non adscititia tantum honorem tibi conciliasti, ut nomen Magistri non injusto titulo brevi possideas. Vale itaque amice singularis, & vive in annos benè multos & felices, Deo gloriæ, tibi tuisque salutem, & Patriæ, cui omnia tua egregia studia debes emolumento. Sed in posterum cum forte tuis valedicas, ex animo tamen ne perdas eum quem oculis non vides. Sic breviter simplici calamo, talem in te animum de siderans, honorem tuum condecorare voluit.

Tuus

O. RHEZELIUS

C. Ab. Nor.

Perc.

Pereximio atqve literatissimo
JUVENI VIRO,

Dn. PETRO JOSEPHO BERG
Philosophiæ CANDIDATO meritissimo,
pro summis in Philosophia honoribus
doctè differenti.

*St opus eximium, quod monstras
nobilitatis*

*Vera naturam; nobilis iste
cluat*

*Non cui thesaurus solum, sed gloria patrum
Atq; decus proprium, munera tanta parant,
Nobilitas vera est vena dum constet origo,
Filius & patris servet ubiq; modos.*

*Si virtus, pietas simul ac consilia sana,
Ad primè spectant commoda, quæ patriæ;
Hoc nunc ostendis dextrè sub præside celso*

JOSEPHO BERG doctè differis &
sobrie,

*Gratulor ergo Tibi felices hosce labores,
Mox etiam Musa, præmia larga dabunt.
Et precor ex animo contingant prospera fata
Nestoreique dies! vive valeque benè.*

Animo gratulabundo hæc pauca
scripsit

MAGNUS SYLVIUS
Wermel.